

จดหมายจาก... เทเซ

ลำดับที่ 262 ฉบับพิเศษ.....ปี 2009

จดหมายจาก...เคนยา

ตั้งแต่วันที่ 26 - 30 พฤศจิกายน 2008 เยาวชนคนหนุ่มสาวจำนวน 7000 คน จากภาคต่าง ๆ ของเคนยา และจากอีกหลายประเทศในทวีปแอฟริกา รวมทั้งจากทวีปอื่น ๆ ได้มาชุมนุมพบปะกัน ณ ไนโรบี การชุมนุมกันครั้งนี้เป็นอีกครั้งหนึ่งของ "การจาริกความวางใจบนแผ่นดิน" ซึ่งจัดขึ้นโดยหมู่คณะภราดาจากเทเซ ร่วมกับเซนต์โบสถ์จำนวนมากกว่า 8 แห่งของคริสตจักรต่าง ๆ ที่ไนโรบี

โดยมีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างมิตรภาพ ภราดาภรรยา และเพื่อก้าวพ้นความผิดพลาดต่าง ๆ อันเกิดจากน้ำมือของมนุษย์และความเจ็บปวดมากมายที่เคยเกิดขึ้นมาเนิ่นนานนับตั้งแต่อดีต

หมู่คณะเทเซได้ติดต่อสัมพันธ์กับทวีปแอฟริคามานานกว่า 55 ปีแล้ว โดยกลุ่มบราเดอร์ของเทเซกลุ่มเล็ก ๆ ได้มาใช้ชีวิตแบ่งปันและร่วมทุกข์ร่วมสุข กับคนยากจนที่นี่ หลายปีที่เดียวที่บรรดาบราเดอร์ได้อาศัยอยู่ในอัลจีเรีย ไอร์โวลโคสต์ ในเกอร์ รวันดา และเคนยา นับเป็นเวลา 16 ปีจนถึงปัจจุบัน บราเดอร์จำนวนหนึ่งอาศัยอยู่ในเซนีก็ลซึ่งเป็นเขตปกครองของคัคการ์ที่เมืองมุสลิม ดีสมองต์ ดูดู พระอัครสังฆราชเองกลีแกน ศาสนาจารย์แห่งเคบทาวน์ (แอฟริกาใต้) เขียนว่า "แอฟริกา คือ สถานที่ที่ค้นพบความหมายของการสิ้นพระชนม์บนกางเขนและการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้า และสร้างความเชื่อไว้วางใจและการคืนดีที่กำลังเกิดขึ้นจริง ๆ... พวกเราทุกคนคือลูกของพระเจ้าโดยทางพระคริสตเจ้า จึงไม่มีชาววันดาหรือชาวคองโก ไม่มีชาวบูรันดีหรือชาวเคนยา ไม่มีชาวไนจีเรียหรือชาวแอฟริกาใต้ อีกต่อไป เพราะเราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสตเจ้า ผมทราบว่านี่คือข่าวสารที่หมู่คณะเทเซก็ประกาศด้วยเช่นกัน และทราบว่าทางหมู่คณะร่วมเป็นหนึ่งในร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเรา ซึ่งเราได้เสนอข่าวสารนี้ในหน้าข่าวหลักไปในแอฟริกาใต้และเข้าไปทั่วทุกภาคส่วนของทวีปแอฟริกาและในทุก ๆ ส่วนของโลก ณ จุดที่ "การกลัวคนแปลกหน้า" ยังคงต้องการการทรนคืนไปสู่มิตรภาพ การคืนดีและความไว้วางใจ"

ที่แอฟริกา การทดลองเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของคนที่ยากจนที่สุดต้องหมดไป ชีวิตที่ลำบากยากจนข้นแค้นไม่ได้ทำให้ไร้ซึ่งความชื่นชมยินดี สภาพที่เคร่งขรึมมิได้ขับโลกการเดินร่ำ ผู้คนจำนวนมากไม่จ้านต่อความสิ้นหวัง บ่อยครั้งกลุ่มสตรีเป็นกลุ่มแรก เป็นกลุ่มคนแถวหน้าในด้านความคิดสร้างสรรค์และมานะบากบั่น พวกเขาสร้างสรรค์ผลงานอันยิ่งใหญ่ขึ้นทั้งในครอบครัวและสังคม

การเผชิญหน้ากับความแตกแยกกำลังเกิดขึ้นในพื้นที่ต่าง ๆ ของทวีปผู้คนจำนวนมากพยายามอย่างหนักและต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการคืนดีและความสงบสุข คริสตชนถูกเรียกให้มีความหวังเช่นนี้อ่างเหนียวแน่น มีคริสตชนชาวแอฟริกันหลายคนต้องถูกตัดสินประหารลงโทษเพราะการประกาศยืนยันความเชื่อของพวกเขา

"จดหมายจากเคนยา" ฉบับนี้เขียนขึ้นเพื่อใช้ในปี ค.ศ. 2009 โดยภราดา อุลยส์ ซึ่งได้เริ่มเผยแพร่สู่สาธารณชนในโอกาสการประชุมเยาวชนชาวยุโรปที่ได้จัดขึ้นในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของปี ค.ศ. 2008 ณ กรุงบรัสเซลส์

ในทุกส่วนของโลก สังคมและวิถีชีวิตของมนุษย์กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่โอกาสของความก้าวหน้าที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนกำลังขยายตัว ความไม่มั่นคงก็เพิ่มขึ้น พร้อมกับความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคต กำลังปรากฏชัดเจนนยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน⁽¹⁾

เมื่อความก้าวหน้าทางวิทยาการ และทางเศรษฐกิจกำลังก้าวไปพร้อมกับหลักมนุษยธรรมมากขึ้น การค้นหาความหมายการดำรงชีวิตอย่างลึกซึ้งก็มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้น ในขณะที่ผู้คนมากมายกำลัง รู้สึกว่าพวกเขา กำลังเผชิญหน้ากับความเหน็ดเหนื่อยและสิ่งที่ฟุ้งฟิงก็เกิดคำถามขึ้นว่าอะไรคือ "แหล่งกำเนิดชีวิต" ของเรา?

(1) ในหลายประเทศ ทั้งๆ ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและหวังที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้น แต่ชุมชนแออัดกลับขยายตัวใหญ่ขึ้นแทนที่จะลดขนาดลง ส่วนการว่างงานก็กำลังสร้างความสูญเสียให้กับผู้คนจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มเยาวชนในทวีปแอฟริกา ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอย่างรวดเร็วได้คุกคามที่จะบดขยี้ปัจจัยในการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่อันเป็นผลมาจากชีวิตตามประเพณีดั้งเดิม ยิ่งไปกว่านั้น การร่วมเป็นหนึ่งในร่วมทุกข์ร่วมสุขกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวและระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ก็ถดถอยลงเรื่อยๆ เราจะทำอย่างไรที่จะนำค่านิยมนี้ไปสู่ชีวิตอีกครั้ง และจะทำอย่างไร ที่จะทำให้ค่านิยมนี้ แผลขยายไปไกลกว่าข้อจำกัดทางครอบครัวและกลุ่มชาติพันธุ์? เรื่องดังกล่าวจะช่วยจำกัดการไหลออกนอกประเทศ ของบรรดาเยาวชนซึ่งถูกยั่วยวนจากประเทศที่มีมาตรฐานการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า แต่กลับไม่มีความสามารถที่จะตั้งใจต่อผลลัพธ์ที่จะตามมาอยู่เสมอ

หลายศตวรรษก่อนคริสตกาล ประกาศอิสยาห์ได้ระบุถึงแหล่งกำเนิดชีวิตนี้ โดยท่านได้เขียนไว้ว่า "เขาทั้งหลายหรือคอยพระเจ้าจะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย เพลี้ยแรง"⁽²⁾

ปัจจุบันคนจำนวนมากกว่าในอดีต ไม่สามารถค้นหาแหล่งกำเนิดชีวิตนี้ได้ แม้แต่พระนามของพระเจ้ายิ่งเต็มไปด้วยความเข้าใจผิดหรือแม้กระทั่งถูกลืมไปแล้วด้วยซ้ำ ควรจะมีสิ่งใดเชื่อมโยงระหว่างการขาดหายไปของความเชื่อกับการสูญเสียความสุขในชีวิตไหม?

แล้วเราจะจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางแหล่งกำเนิดชีวิตนี้ได้อย่างไร? ทำได้แน่นอน โดยอาศัยการตั้งมั่นต่อการดำรงอยู่ของพระเจ้า เช่นนี้ เราก็สามารถวาดความหวังและความชื่นชมยินดีได้ หลังจากนั้นแหล่งกำเนิดชีวิตนี้ก็เริ่มเคลื่อนที่ไปข้างหน้า และชีวิตของเราก็จะมีความหมายมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เรากลายเป็นผู้ที่สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองได้ เราได้รับแหล่งกำเนิดชีวิตประหนึ่งดังของขวัญชิ้นหนึ่งเพื่อมอบสิ่งนี้เป็นการตอบแทนให้แก่ผู้ที่มอบความไว้วางใจในเรา

แม้เราจะมีเชื่อเพียงน้อยนิด สิ่งที่เกิดขึ้นในทางกลับกันคือเราจะไม่ดำเนินชีวิตโดยยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางอีกต่อไป เพียงแต่เปิดประตูหัวใจของเราต้อนรับพระเจ้า เราก็จะได้เตรียมทางให้พระองค์เสด็จมาหาผู้อื่นอีกด้วย

(2) อิสยาห์ 40:31 เมื่อถ้อยคำเหล่านี้ได้รับการกล่าวออกไป ความเหนื่อยล้าก็ได้เป็นจริงทันที "ข้าพเจ้าว่า : ข้าพเจ้าได้ทำงานอย่างไรประโยชน์ ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ" (อิสยาห์ 49:4) และอีกครั้ง "แม้ คนหนุ่มจะอ่อนเปลี้ย และเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว" (อิสยาห์ 40:30) แต่ประกาศก็ได้ กระตุ้นเตือนให้มีความหวังว่า "พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้านิจนิรันดร์ พระองค์ทรงประทานพลกำลังแก่คนอ่อนแรง" (อิสยาห์ 40:28-29)

(3) มันเป็นเรื่องจริงที่อุปสรรคหลายอย่าง สร้างความเสี่ยงให้ชีวิตไม่สดใส อาทิ ความอยุติธรรมทุกรูปแบบ ความรุนแรงรอบตัวเราและในตัวเรา จิตใจแห่งการต่อสู้ ความผิดพลาดของตัวเอง ความกลัวเรื่องต่างๆ หรือกำลังจะกลายเป็นการใกล้ชิดกับสิ่งที่ต่างออกไป นั่นคือ การขาดความเคารพต่อตนเอง

การมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของเรา

แน่นอนทีเดียว พระเจ้าทรงประทับอยู่ในตัวทุกคน ทั้งผู้ที่เชื่อและไม่เชื่อ จากบทแรก ๆ ของพระคัมภีร์ได้พรรณนาถึงของขวัญที่พระเจ้าทรงเป่าลมปรารถนแห่งชีวิตให้กับมนุษย์ไว้อย่างงดงามในรูปแบบของบทกวี⁽³⁾

อาศัยการดำเนินชีวิตของพระเยซูเจ้าบนโลก พระองค์ทรงเผยแสดงความรักอันไร้ขอบเขตของพระเจ้าให้กับมนุษย์แต่ละคน โดยการมอบพระองค์เอง จนวาระสุดท้ายและยินยอมให้พระเจ้าเข้าไปครอบครอง ส่วนลึกของสภาพความเป็นมนุษย์⁽⁴⁾ เพราะฉะนั้นอาศัยการฟื้นคืนพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้า เราจึงไม่สิ้นหวังกับโลก หรือแม้แต่ตัวเราเองอีกต่อไป

นับตั้งแต่นั้นไป ลมหายใจของพระเจ้า และองค์พระจิตเจ้า จะมาประทับอยู่กับเราตลอดไป⁽⁵⁾ อาศัยพระจิตของพระเจ้าผู้สถิตในจิตใจของเรา พระเจ้าทรงตรัสยอมรับในสิ่งที่เราเป็น เราไม่เคยเห็น้อยหน้ากับการเย็บหูฟังถ้อยคำของประกาศอิสยาห์ ที่กล่าวว่า "พระเจ้าจะทรงปิติยินดีในตัวเจ้าและแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน"⁽⁶⁾

(4) ในพื้นที่กว้างใหญ่ของแอฟริกา ยกตัวอย่างเช่น ท่ามกลางกลุ่มคริสตชนชาวมาซาอิ พระคริสตเจ้าถูกมองว่าเป็นเหมือนพี่ชาย สิ่งนี้สอดคล้องกับความรู้สึกของคริสตชนยุคแรก ที่มองว่า พระคริสตเจ้า คือบุตรชายหัวปีในบรรดาพี่น้องชายหญิงทั้งหมด (โรม 8:29) อาศัยการสิ้นพระชนม์และกลับคืนชีพ พระเยซูทรงเป็นมากกว่าการเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวและการร่วมทุกข์เป็นหนึ่งเดียวกับกลุ่มชาติพันธุ์ (ดูโคโลสี 1:18-20).

(5) ในภาษาพระคัมภีร์ คำว่า "ลมหายใจ" และ "จิตวิญญาณ" ถือเป็นคำเดียวกัน บรรดาประกาศ ได้ประกาศว่าอาศัยพระจิต พระเจ้ามาประทับอยู่ในตัวมนุษย์ (เอเสเคียล 36:26-27) อาศัยการเสด็จมาของพระคริสตเจ้า โดยการสิ้นพระชนม์และกลับคืนชีพ พระเจ้าจะประทานพระจิตให้เรา "อย่างไม่มีจำกัด" (ยอห์น 3:34) จากนี้ไป ลมหายใจของพระเจ้าจะคงอยู่ถาวรในตัวมนุษย์ชาติสืบไป เพื่อว่าสักวันหนึ่งลมหายใจนี้จะช่วยหลอมมนุษย์ชาติให้เป็นกายเดียวในพระคริสตเจ้า

(6) อิสยาห์ 62:1-4

ดังนั้น ขอให้เราจงยอมรับในสิ่งที่เราเป็นหรือไม่เป็น ขอให้เรามีความรับผิดชอบแม้กับสิ่งที่เราไม่ได้เลือกที่จะเป็น เพราะสิ่งนั้นก็ได้อธิบายขึ้นเป็นตัวเรา⁽⁷⁾ จงมีความกล้าที่จะคิด แม้ว่าสิ่งนั้นอาจจะไม่สมบูรณ์ แล้วเราก็จะพบกับอิสรภาพ แม้ในเวลาที่เราต้องแบกภาระหนัก เราจะได้รับชีวิตเป็นดั่งของขวัญ ทั้งได้รับวันเวลาทุกขณะเป็นดั่งวันของพระเจ้า⁽⁸⁾

การก้าวออกจากตนเอง

ถ้าพระเจ้าประทับอยู่ในเรา พระองค์จะเสด็จนำหน้าเรา⁽⁹⁾ พระองค์ยอมรับเราอย่างที่เราเป็น แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยังดึงเราให้ออกจากตัวเองอีกด้วย บางครั้งพระองค์ทรงเสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา พลิกคว่ำแผนการและแผนงานต่างๆ ของเรา⁽¹⁰⁾ ชีวิตของพระเยซูเจ้าได้ช่วยเราให้เข้าสู่หนทางแห่งการแสวงหาสิ่งที่ดีขึ้น

พระเยซูเจ้าทรงยอมให้พระจิตเจ้านำทางพระองค์ให้ก้าวไปข้างหน้า พระองค์ไม่เคยเลิกกล่าวถึงการประทับอยู่อย่างซ่อนเร้นของพระบิดาเจ้า สิ่งนี้คือรากฐานของอิสรภาพของพระองค์ซึ่งนำพระองค์ให้มอบชีวิตด้วยความรักในองค์พระเยซูเจ้า ความสัมพันธ์กับพระเจ้าและอิสรภาพไม่เคยแยกออกจากกัน แต่ในทางกลับกัน กลับได้เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่กันมากขึ้น⁽¹¹⁾

ในตัวเราทุกคนมีความกระหายหาความสมบูรณ์ครบครัน เราปรารถนาจะครอบครองสิ่งนี้ด้วยความเป็นมนุษย์ทั้งครบของเรา - คือทั้งร่างกาย ความคิดและจิตวิญญาณ ความกระหายหาความรักได้แผดเผามนุษย์แต่ละคน ตั้งแต่เริ่มเป็นทารก จนกระทั่งแก่ชรา แม้แต่ความใกล้ชิดสนิทแนบแน่นอย่างลึกซึ้งตามประสามนุษย์ ก็มีอาจทำให้เกิดความพึงพอใจที่สมบูรณ์แบบได้

บ่อยครั้งที่เรามักจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความปรารถนาที่ไม่เต็มอิ่มหรือถึงขนาดขาดแคลนและว่างเปล่า ซึ่งบางครั้งมันถึงกับทำให้เราสูญเสียความตั้งใจ แต่ก็ไม่ใช่เชิงเป็นความผิดปกติ เพราะนี่เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นมนุษย์ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นของขวัญซึ่งได้ถูกใส่ไว้ด้วยเสียงเรียกของพระเจ้าที่ต้องการให้เราเปิดตัวเอง

ดังนั้น แต่ละคนจึงถูกเชิญให้ถามตัวเองว่า เส้นทางสู่อุทิศตนที่เราถูกเชิญให้เลือกเดิน "การทำอะไรเยอะๆ" ไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะเราถูกเรียกมาเพื่อรักให้มากขึ้น และเพราะความรักจึงเรียกร้องให้ทุกคนแสดงมันออกมา ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับเราว่าจะบรรลุหนทางในการเอาใจใส่เพื่อนมนุษย์ และลงมือปฏิบัติโดยไม่รังรอให้เนิ่นนานเกินไปได้อย่างไร

(9) นักบุญออกัสติน คริสตชนเชื้อสายแอฟริกัน แต่งบทภาวนานี้ขึ้นในศตวรรษที่สี่ "พระองค์ประทับอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของลูกมากกว่าที่ตัวลูกเป็นอยู่เสียอีก นอกจากนี้ พระองค์ยังประทับอยู่เหนือลูก เหนือยิ่งกว่าส่วนที่เหนือสุดของลูกเสียอีก" (Confessions, Book III, 6, 11)

(10) พระเจ้าตรัสว่า "ทางของเรา ไม่ได้เป็นทางของเจ้า" (อิสยาห์ 55:8) พระนางพรหมจารีมีรายังได้ยอมรับต่อเหตุการณ์อนาคตข้างหน้า แม้แต่เรื่องที่ยากเกินเข้าใจอย่างการสิ้นพระชนม์ของบุตรของพระนาง แม้พระนางก็ยังเชื่อว่าพระเจ้าคือผู้ยึดมั่นต่อคำสัญญาแห่งชีวิตของพระองค์

(11) ในระหว่างการประชุมสมัชชาพระสังฆราชคาทอลิกที่กรุงโรม เมื่อเดือนตุลาคม 2008 พระคาร์ดินัล แดนนี่แอลล์ ประมุขอัครสังฆมณฑลมาลีเนส-บรัสเซลส์ ประกาศว่า "พลังของพระวาจาของพระเจ้า มีนัยสำคัญที่หมายถึงอิสรภาพของผู้ที่รับฟัง นี่คือนิยามของพระวาจาของพระเจ้าอย่างแท้จริง ซึ่งมีได้ทำลายอิสรภาพของผู้รับฟัง หากแต่เป็นบ่อเกิดของอิสรภาพ

(7) การมีความรับผิดชอบต่อความจริงในปัจจุบัน ไม่ได้หมายถึงการยอมรับทุกสิ่งหรือมอบตัวทั้งหมดให้กับเหตุการณ์นั้น เราอาจถูกนำไปให้ต่อต้านสถานการณ์ที่ไร้ความยุติธรรมและประณามมันก็ได้

(8) หนึ่งในหนังสือเล่มแรกๆ ที่ภราดาโรเจอร์เขียนขึ้น หนังสือเล่มนี้ ชื่อ "มีชีวิตอยู่ในทุกๆ วันของพระเจ้า" (ค.ศ.1958) ภราดาโรเจอร์มั่นใจว่าความสำคัญของผู้มีความเชื่อจะต้องเสนออย่างจริงจังต่อบุคคลร่วม ยุครวมสมัยในสังคมมากกว่าจะหลบซ่อนตนเองไว้ในที่ที่คุ้นเคยแบบเก่าก่อนในอดีตหรือหลีกเลี่ยงไป ในอนาคตที่เป็นภาพลวงตา แต่เราอยู่กับปัจจุบันเราก็สามารถพบปะกับพระเจ้าและหยั่งรากฝังชีวิต เราไว้กับพระองค์ได้

สิ่งที่เราทำได้ แม้จะเล็ก ๆ ก็จงทำเถิด

การช่วยผู้อื่นให้เข้าถึงความเชื่อของพวกเขา:

เยาวชนมากมายรู้สึกอ้ากว้างโดดเดี่ยวขณะเดินทางชีวิตฝ่ายจิต ในกลุ่มเยาวชนจำนวนสองหรือสามคน สามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ด้วยการแบ่งปันและสวดภาวนาร่วมกัน ถึงแม้เยาวชนกลุ่มนั้นจะยืนยันว่า พวกเขามีความสงสัยในพระเจ้ามากกว่าจะมีความเชื่อในพระองค์⁽¹²⁾

กลุ่มการแบ่งปันเช่นนี้จะเข้มแข็ง และเกิดผลดียิ่งขึ้นเมื่อใดหลอมรวมเข้าไปในพระศาสนจักรท้องถิ่น⁽¹³⁾ เพราะกลุ่มของพวกเขาจะเป็นหนึ่งในกลุ่มคริสตชนทั้งหลาย และจะเป็นที่ที่ทุกคนทุกยุคทุกสมัยได้มารวมตัวกันและเป็นที่ซึ่งไม่มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย เพราะพระศาสนจักรคือครอบครัวของพระเจ้า และในความสัมพันธ์หนึ่งเดียวกันนั้นทำให้เราไม่แปลกแยกกัน ณ ที่นั้น เราจึงได้รับการต้อนรับ ณ ที่นั้น การตอบรับของพระเจ้าทำให้การดำรงชีวิตอยู่ของเรากลายเป็นความจริงและ ณ ที่นั้นเราจะพบกับการปลอบประโลมใจของพระเจ้า⁽¹⁴⁾

ถ้าโบสถ์และกลุ่มเยาวชนต่างๆ คือสถานที่อันดับแรกของที่สถานแห่งความเมตตาด้วยความจริงใจวางใจ และเอื้ออาหารทั้งหลายแล้ว ที่นั่นก็จะเป็นสถานที่พักพิงสำหรับผู้ที่ย่อนแอที่สุดด้วยเช่นกัน!

(12) พระเยซูตรัสว่า "เมื่อมีสองถึงสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น" (มธ. 18:20)

(13) คริสตชนยุคแรกเริ่ม "คนเหล่านั้นประชุมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อฟังคำสั่งสอนของบรรดาอัครสาวก ดำเนินชีวิตร่วมกัน ฉันทน์ที่หนึ่ง ร่วม "พิธีบิขมนมปัง" และอธิษฐานภาวนา" (กจ. 2:42) ในทวีปแอฟริกา ก็คล้ายๆ กับลาตินอเมริกาและบางประเทศในเอเชีย คริสตชนจะพบปะกันไม่แค่ในเขตวัดเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงพบปะกันในระดับหมู่บ้าน อำเภอ หรือกระทั่งในชุมชนคริสตชนเล็กๆ ด้วย พวกเขาสวดภาวนาร่วมกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งความอบอุ่นของกลุ่มคนและการอุทิศตนแบบส่วนตัว ต่างได้ช่วยสร้างให้พระศาสนจักรเป็นสถานที่แห่งความเป็นหนึ่งอย่างแท้จริง

การก้าวออกจากการแบ่งแยกของสังคม:

ถ้าเราเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างครอบครัวมนุษยชาติให้เป็นหนึ่ง นี่จะไม่ใช่หนึ่งในภารกิจเร่งด่วนที่จะมองไปยังโลก "ในระดับล่างๆ" ก่อนหรือ⁽¹⁵⁾? วิธีมองเช่นนั้นนำเราสู่ชีวิตที่เรียบง่ายที่สุด

ทั้งๆ ที่การสื่อสารถึงกันกำลังกลายเป็นเรื่องง่าย ๆ แต่การแบ่งแยกกันในสังคมกลับมีมากขึ้น และความเสียหายที่จะเกินเยียวยาต่อกัน กลับเพิ่มพูนขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขอให้เราจงก้าวข้ามโพ้นสภาพสังคมแบบนี้ที่กำลังทำให้เราเป็นส่วนหนึ่งของความแตกแยก ขอให้เราจงก้าวไป ข้างหน้าไปหาผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ขอให้เราจงออกไปเยี่ยมเยียนผู้ที่ถูกทอดทิ้งและไม่ได้รับการเหลียวแล ขอให้เราจงคิดถึงผู้อพยพพลัดถิ่นที่อยู่ไกลและไกลจากตัวเรา⁽¹⁶⁾ เมื่อใดความเจ็บปวด การสูญเสีย ทวีความรุนแรงขึ้น แผนงานภาคปฏิบัติที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายแห่งความหวัง ก็ต้องพบเห็นให้ถี่มากขึ้นตามไปด้วย

(14) ในทวีปแอฟริกา บ่อยครั้งที่พระศาสนจักรถูกมองว่าเป็นครอบครัวของพระเจ้าและพระเจ้าเป็นเหมือน ดั่งมารดา ผู้คอยปลอบโยน ประกาศอภิสยาห์เขียนไว้ว่า "พระเจ้าตรัสว่า : ดั่งมารดาที่ปลอบโยนบุตรของตน เราจะปลอบโยนเจ้า เช่นนั้น" (อภิสยาห์ 66:13) เรายังพบเรื่องนี้ได้อีกในหนังสือประกาศกอภิสยาห์ 49:13-15 จงมองดูพระศาสนจักรตามแบบนี้ ซึ่งเรียกร้องเราให้ดิ้นรนแสวงหาความเป็นหนึ่งเดียวกัน เราไม่สามารถ ลาออกจากครอบครัวของพระเจ้าที่ ยังคงแบ่งแยกออกเป็นนิกายต่างๆ ได้

(15) ดีทริช โบนโฮฟเฟอร์ นักเทวศาสตร์ชาวเยอรมันและเป็นสมาชิกชนชั้นสูง แต่ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 การมีส่วนร่วมในขบวนการใต้ดินที่ต้องการโค่นล้มรัฐบาล ได้นำเขาเข้าสู่สถานการณ์เสี่ยงภัยจากนั้น เขาติดคุกและสิ้นใจ ในปี 1943 เขาได้บันทึกว่า "ประสบการณ์แห่งคุณค่าที่หาสิ่งใดมาเปรียบไม่ได้ยังคงดำรงอยู่ต่อไป สิ่งนี้เราได้เรียนรู้จากเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ในหน้าประวัติศาสตร์โลกจากคนระดับรากหญ้า จากมุมมองที่ถูกกลืนเลเยของผู้ตกอยู่ภายใต้ความแค้นใจ ผู้ถูกปฏิบัติอย่างทารุณ ผู้ไร้อำนาจ ผู้ถูกกดขี่ข่มเหง และถูกเหยียดหยาม โดยสรุปแล้ว ก็คือผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานนั่นเอง"

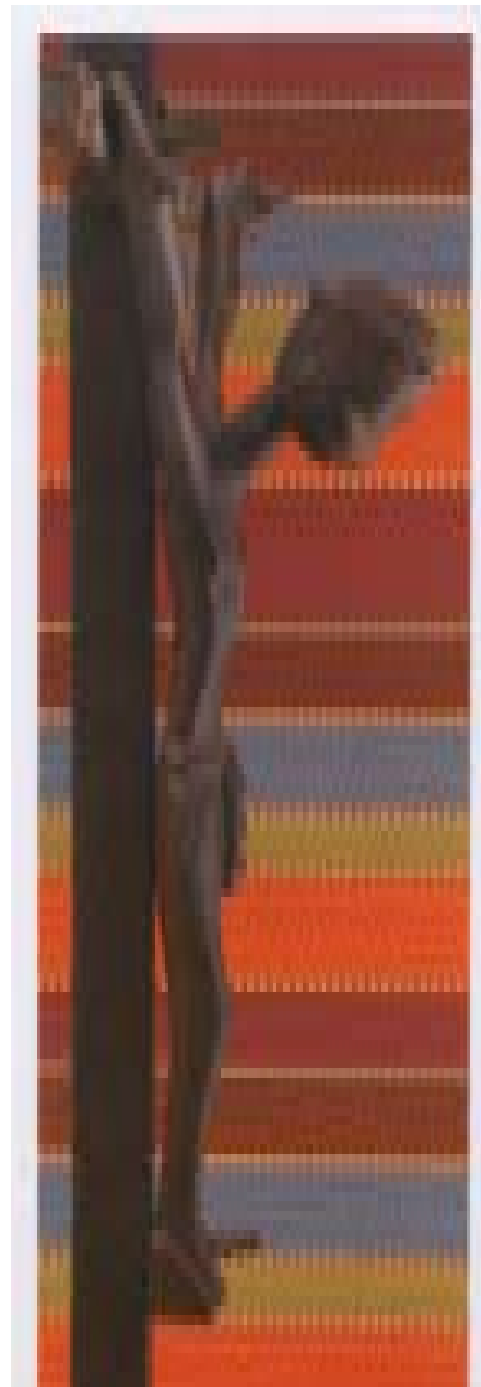
การต่อสู้กับความอยุติธรรมและปฏิบัติความขัดแย้งต่างๆ และการกระตุ้นให้เกิดการแบ่งปันสิ่งของต่าง ๆ นั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะต้องเรียนรู้และเสริมสร้างทักษะ ความชำนาญหลายประการ ความพากเพียรในการไต่หาความรู้ของคนๆ หนึ่งหรือแม้แต่การฝึกวิชาชีพก็สามารถรับใช้ผู้อื่นได้ ถ้ารูปแบบความอภัยสวาทแห่งความยากจนและอยุติธรรมง่ายต่อการพบเห็น ความยากจนในรูปแบบอื่นก็พบเห็นได้ง่ายเช่นกัน และความโดดเด่นเดียวดายคือหนึ่งในรูปแบบเหล่านั้น⁽¹⁷⁾

อคติและความไม่เข้าใจกัน บางครั้ง ถูกถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง ซึ่งสามารถนำไปสู่การกระทำที่ก่อให้เกิดความรุนแรงได้ มีรูปแบบของความรุนแรงอีกมากมายที่ดูเหมือนไม่ร้ายแรง แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันกลับสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง และยังทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียเกียรติได้ด้วย เช่น การล้อเลียน คือหนึ่งในหลากหลายรูปแบบนั้น⁽¹⁸⁾

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน และไม่ว่าเราจะอยู่คนเดียวหรืออยู่กันเป็นกลุ่ม สองหรือสามคน ขอให้เราจงแสวงหา สิ่งที่เราสามารถทำได้จริง ในภาวะที่เกิดโศกนาฏกรรม บนหนทางนี้เราจะค้นพบการประทับอยู่

ของพระคริสตเจ้าแม่จะอยู่ในสถานที่ที่เราไม่คาดคิดว่าจะพบพระองค์ก็ตาม อาศัยการพินิจพระชนมชีพจากความตาย พระคริสตเจ้าทรงประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงเดินนำหน้าเราบนถนนแห่งการร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน และบัดนี้ โดยอาศัยองค์พระจิตเจ้า พระองค์ทรงกำลังพลิกฟื้นโฉมหน้าใหม่ของโลกแล้ว

fr. Alois

(16) แม้ว่าความพยายามมากมายกำลังได้รับการปฏิบัติอย่างดีในปัจจุบันเพื่อจะป้องกันวัฒนธรรมทั้งหลายที่ถูกคุกคามไว้ด้วยการทำให้สูญพันธุ์ไป แต่ก็ก็เป็นความจริงที่ว่าไม่มีวัฒนธรรมใดพัฒนาขึ้นในสูญญากาศ ในยุคโลกาภิวัตน์ การผสมผสานของวัฒนธรรมไม่ใช่เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้นแต่ยังเป็นประโยชน์ ต่อสังคมอีกด้วย

(17) สุภามิตของเคนยา เตือนใจเราว่า "ไม่มีมนุษย์คนไหน ที่ไม่สามารถกลายเป็นเด็กกำพร้าได้"

(18) กฎของหมู่คณะเทเซ่ (ปี 1954) ภราดาโรเจอร์เขียนไว้ว่า "การล้อเลียน - คือ ยาพิษของชีวิตกลุ่ม - คือการทรยศ เพราะภายใต้จากหน้าของการล้อเลียนนั้นทำให้เห็นความจริงประการหนึ่ง คือการไม่กล้าพูดซึ่งๆ หน้า การล้อเลียนจึงเป็นความขี้อายเพราะมันกำลังทำลาย คุณลักษณะของความ เป็นพี่น้องก่อนสิ่งอื่นใด"